

ग्लेन हील मर्डर

लेखक

जेम्स हॅडली चेस

स्वैर अनुवाद

मधुकर हुद्दर

रिया पब्लिकेशन्स, कोल्हापूर

प्रमुख वितरक

B 278

अजब डिस्ट्रीब्युटर्स

६७८-ई, निदान हॉस्पिटलसमोर,

शाहूपुरी, २ री गल्ली, कोल्हापूर.

ajabpublications@gmail.com

ग्लेन हील मर्डर : मधुकर हुदार

© सुरक्षित

प्रकाशक

रिया पब्लिकेशन्स,
६७८-ई, निदान हॉस्पिटलसमोर,
शाहूपुरी, २ री गल्ली, कोल्हापूर.
riyapublications@gmail.com

प्रमुख वितरक

अजब डिस्ट्रीब्युटर्स
६७८-ई, निदान हॉस्पिटलसमोर,
शाहूपुरी, २ री गल्ली, कोल्हापूर.
ajabpublications@gmail.com

अक्षरजुळणी

रावजी देसाई

मुखपृष्ठ

चित्रमित्र पब्लिसिटी, कोल्हापूर.

मुद्रक

जयंत प्रिंटरी

आवृत्ती

डिसेंबर, २०१३

किंमत

₹ १७०/-

ग्लेन हील मर्डर

गरजवन्ताला अक्कल नसते हेच खरंय. आपल्या आवश्यक व अनावश्यक गरजा भागविण्यासाठी जेव्हा मिळकत कमी पडते; तेव्हा मित्रांसमोर हात पसरले जातात. मित्र कसा आहे, यावर पैसे मिळणं न मिळणं अवलंबून असतं. मित्र व्यवहारी व भावुक असे असतात.

व्यवहारी मित्र, दिलेले पैसे परत मिळतील की नाही, याचे गणित मांडतो. पैसे घेणाऱ्याची कुवत ओळखून, एकतर स्पष्ट नकार देतो, किंवा थोडी बहुत मदत, मैत्रीखातर करतो. भावुक मित्र प्रेमापोटी मित्राची गरज भागवतो. असतील नसतील तेवढे पैसे बँकेतून काढून आपल्या जिवलग मित्राची गरज भागवतो.

गरजूचेही भिन्न प्रकार आहेत. लाखांत एक प्रामाणिक गरजू असतो. तो मुदतीपूर्वीच हप्तेशिर्षीने, घेतलेले पैसे परत करतो व स्वतःची विश्वासार्हता वाढवतो. परंतु बहुतांश गरजू हे गोडबोले, थापाडे, दिलेली तारीख न पाळणारे असेच आढळतात.

आश्चर्य हे की, अशा थापाड्यांना लोक पैसे देतात, पण प्रामाणिक माणसाला मात्र नकारच मिळतो. या गरजूंपैकी कुणाच्या गरजा शुद्ध सांसारिक असतात, तर अनेकांच्या व्यसनाधीनतेमुळे जन्माला येतात. मग जेव्हा परिस्थिती टोकाबाहेर जाते, तेव्हा कर्जदाते गुंडांकरवी मारहाण करून पैसा वसूल करतात, न झाले तर? तर मग कर्जदार गुन्हेगारीकडे वळतो.

कर्ज घेणारा सडाफटिंग एकटा ब्रह्मचारी असेल तर तो मोठा बकरा कापून सर्व कर्जांची बिले बंद करून टाकू असं ठरवतो व त्या दृष्टीनं शिकारी कुत्र्याप्रमाणे बकरा

शोधत हिंडत असतो. विशेष हे की, अशा बेजबाबदार लोकांना बळीचे बक्रे मिळतात, हे एक आश्चर्यच म्हणावे लागेल. पण बळी कर्जदार पडतो की, कर्जदाता? हे नियतीच ठरवते!

विमा कंपनीचा एक हुशार एजंट अॅनसन; अशाच तोंडचुकव्या कर्जदारांपैकी एक होता. अॅनसन आपल्या कारनं एका रहदारी नसलेल्या सुनसान सडकेवरून जात होता. त्याच्या डोक्यात एक योजना होती. त्याबरहुकूम तो एका घराच्या शोधात सारखा फिरत होता. तासाभराच्या भ्रमंतीनंतर त्याला, फोनवर सांगण्यात आलेल्या खुणा दिसू लागल्या.

अॅनसन आपली कार थांबवली. सडक बंद नव्हती. सडकेच्या दोन्ही बाजूला काटेरी झाडा-झुडपांची रांग दूरवर पसरलेली होती. वातावरण नीरव होतं कारण रहदारीच्या नावावर अॅनसनचीच एक कार तिथं होती. आपल्याला हवं ते घर इतक्यातच असणार असा विचार करून त्यानं कार स्टार्ट केली. पुढे काही अंतरावर योग्य जागा पाहून तो थांबला.

कार लॉक करून तो मागे वळला, कारच्या खिडकीतून त्यानं एक बंगला पाहिला होता. हा तोच असावा या विश्वासाने तो बंगल्याच्या गेटपाशी थांबला. गेट लाकडाच्या पाट्यांचं होतं. ते उघडून अॅनसन आत दाखल झाला.

त्याचं लक्ष प्रथम लॉनकडे गेलं व तो आश्चर्यचकित झाला. बाहेरची काटेरी झाडं पाहिल्यानंतर त्याला वाटलं होतं की, बंगल्यासमोरील अंगणात सुद्धा अस्ताव्यस्त वाढलेलं गवत दिसेल. पण जे दिसलं ते विलक्षण सुंदर होतं. लॉनमधील गवत शिस्तीत कापलं गेलं होतं. कमरेपर्यंत वाढलेल्या दाट झाडांना गोल व कलात्मक आकार दिला गेला होता. लॉनच्या मधोमध सुंदर फुलझाडांनी डवरलेला एक बगीचा होता, अन् मध्ये होतं कारंजं. फुलं विविधरंगी नि चवीनं जोपासलेली अॅनसनला दिसली अन् तो खूष झाला. डाव्या बाजूला एक झरा वाहात होता अन् पाळलेल्या पक्ष्यांसाठी झाडाच्या दोन स्तंभांवर लाकडी घरकुलं होतं. पक्ष्यांचा चिवचिवाट कानी पडताच अॅनसन अधिकच सुखावला. बागेतील टपोरे गुलाब पाहून त्याचं हृदय फुलून गेलं.

अॅनसन वेड्यासारखा तिथेच उभा राहिला.

कितीतरी वेळ बगिच्यातील फुलांचं सौंदर्य न्याहाळत तो तसाच उभा होता. शेवटी तो भानावर आला अन् त्यानं समोरच्या दोन मजली इमारतीवर नजर

फिरवली. विमा करायचा म्हणजे ग्राहकाच्या प्रत्येक गोष्टीचं निरीक्षण व मूल्यांकन हे करावंच लागतं.

ही इमारत बाहेरून बरीच खराब झाली होती. कधी काळी लावलेला रंग साफ उडालेला होता. भिंतीवरील प्लॅस्टर बऱ्याच ठिकाणी उखडलेलं होतं. मेकप काढल्यावर एरवी सुंदर-आकर्षक दिसणारी स्त्री सर्वसामान्य वाटावी; तशी या इमारतीची अवस्था पाहून अॅनसनला कसंनुसं झालं. खिडक्या दारांचं हिरवं पॉलीश काळाच्या ओघात पावसाच्या, धुळीच्या मारानं कळकट-मळकट दिसत होतं.

इमारतीच्या डाव्या हाताला एक गॅरेज होतं. दोन कार्स मावतील एवढी जागा तिथं होती. परंतु छपरावरील सिमेंटची कौलं बरीचशी फुटलेली होती.

दारावर पितळेची एक लांब साखळी लोंबत होती. कधीकाळी ती चमकदार असेल पण आता ती काळवटली होती. हीच अवस्था होती नावाच्या पितळी पाटीची. या पाटीवर खराब अक्षरात नाव लिहिलं होतं, 'मिस्टर बारलो'

घरातील घंटी वाजविणारी ती पितळी साखळी ओढण्यापूर्वी अॅनसननं आपल्या चामडी बॅगची चेन ओढून एक पत्र बाहेर काढलं. हे पत्र बारलोनं लिहिलं होतं व ते आज सकाळीच अॅनसनला मिळालं होतं. पत्रात लिहिलं होतं,

प्रति,
मॅनेजर महोदय,
नॅशनल विमा कंपनी,
ब्रॅंट

आ. महोदय,

मी असं ऐकलं आहे की, आपली कंपनी, चोरी जाऊ शकणाऱ्या व मौल्यवान अशा वस्तूंचा, दागिन्यांचा 'सुरक्षा विमा' करते. माझ्याजवळ एक हजार डॉलरच्या किमतीचे दागिने आहेत व मला या दागिन्यांचा विमा उतरावराचा आहे.

तेव्हा या आठवड्यात आपल्या एखाद्या एजंटला दिवसा दोन ते चारच्या दरम्यान माझ्याकडे पाठविल्यास, मी आपली आभारी होईन.

धन्यवाद.

विनीत
श्रीमती मेग बारलो

पत्र वाचून होताच अॅनसननं ते बॅगेत टाकलं व पितळी साखळी ओढली. आत घंटी वाजल्याचा मंद आवाज त्याच्या कानावर पडला. काही क्षणांतच त्याला दाराकडे येताना होणारा पावलांचा आवाज ऐकू आला व लगेच प्रवेशद्वार उघडलं गेलं.

समोर मेग बारलो उभी होती.

अॅनसन बगिच्यातील फुलांचं सौंदर्य पाहून बेभान झाला होता; तीच अवस्था मेगला पाहून झाली. तिचं सर्वांगीण सौंदर्य पाहून तो स्तंभित झाला. बावरलाच. अॅनसन एकटाच व अविवाहित होता. त्याच्या स्वभावात एक उणीव होती. तो बाईलवेडा होता. आपल्या प्राप्तीचा बराच मोठा वाटा या चैनीत खर्च करून टाकत असे.

जुगार व बाईलवेडामुळे तो कर्जबाजारी झाला होता. या दोषांसोबत त्याच्यात गुणही बरेच होते. भरपूर मेहनत करण्याची शक्ती, प्रभावी व्यक्तिमत्त्व व तीक्ष्ण बुद्धिमत्ता या भांडवलावर तो आपला व विमा कंपनीचा फायदा करून घेत असे.

अॅनसनला भरपूर पगार मिळत असे. पण वरील दोषांमुळे महिन्याच्या अखेरीस त्याचा खिसा रिकामाच राहात असे.

अॅनसन तसा कर्जबाजारी झाला होता. कर्जाचा डोंगर वाढत होता. या कर्जाच्या चक्रव्यूहातून बाहेर कसं पडायचं, याचा मार्ग तो शोधत होता.

पूटाऊनकडे जायला निघण्यापूर्वी; त्याला डॅकनचा फोन आला होता. त्याच्या आवाजात धमकी होती. तो म्हणाला होता,

‘अॅनसन, आता बऱ्या बोलानं कर्ज फेड कर. कुठलंही कारण चालणार नाही. इशारा लक्षात येतोय ना?’

‘चांगलाच लक्षात येतोय.’

‘मग केव्हा देणार पैसे?’

‘जो, मला थोडा वेळ हवा आहे. मी त्याच प्रयत्नात आहे. प्लीज.’

‘मी अधिक काळ वाट पाहू शकत नाही. एक हजार डॉलरची रक्कम काही लहान नाही.’

‘हे मलाही कळतं, पण पैशाचं सोंग आणता येत नाही.’

‘मग आपली कुवत पाहून पाय पसरायचे. सांग, केव्हा चुकते करतोस माझे पैसे?’ डॅकन गुरकावत धमकीच्या स्वरात बोलला होता,

‘येत्या रविवारपर्यंत पैसे मिळाले पाहिजेत. नाहीतर सेलर तुझ्याशी बोलेल. समजला?’

‘ठीकाय.’ असं म्हणून अॅनसननं फोन ठेवला होता.

सेलरचं नाव ऐकताच तो इतका घाबरला की, त्याला सुचेनासं झालं होतं.

सेलर होगन हा एके काळी बॉक्सर होता. डॅकननं त्याला मारकुट्या सांडासारखं पोसलं होतं. पैसे मिळत नाही असं दिसलं की, सेलर होगन त्याला असा धुऊन काढी की, त्या कर्जदाराला पलंगावर जखडून राहावं लागत असे. सेलर होगन असाच भयानक व क्रूर गुंड होता. कर्ज नको पण सेलरला आवर, असं म्हणण्याइतपत त्याची दहशत होती.

अॅनसनला सॅम बर्नस्टीनचं आठ हजार डॉलरचं कर्ज फेडायचं होतं. हे कर्ज घेऊन वर्षं झालं होतं. पण अॅनसन या कर्जापायी धाकात पडला नव्हता. त्याला धाक होता डॅकनचा व त्याहीपेक्षा सेलर होगनचा. यासाठी आपला टी.व्ही. सेट विकून एक हजार डॉलर उभे करण्याची त्याची तयारी होती. आपली कारसुद्धा गहाण ठेवण्याची तयारी त्यानं ठेवली होती.

या नव्या आठवड्याची सुरुवातही लाभदायक ठरली नव्हती एकही ग्राहक त्याच्या विम्याच्या जाळ्यात अडकला नव्हता. पण तरीही अॅनसन हा एक कुशल विमा एजंट होता. तो एक अनुभवी सेल्समन होता. पितळेची वस्तू सोन्याच्या भावात विकण्याची क्षमता त्याच्यात होती. आठवडा संपत आला होता. तरीही त्याची आशा दुर्दम्य होती. एखादी तरी कोंबडी जाळ्यात फसेल असं त्याला सारखं वाटत होतं. तसं झालं तर कमिशनच्या रूपानं एक मोठी रक्कम हाती पडेल या विश्वासानं अॅनसन बारलोच्या दारासमोर उभा होता.

मेग बारलो, दाराच्या चौकटीत फ्रेम केलेल्या चित्रासारखी उभी होती. सुंदर रूप, आकर्षक बांधा, भरपूर उंची, रेशमासारखे काळेभोर केस, टपोरे डोळे, म्हणजे स्त्री सौंदर्याला उन्नत करणाऱ्या सर्वच देणग्या निसर्गानं तिला बहाल केल्या होत्या. त्यावर तिनं पिवळ्या रंगाचं स्वेटर अन् निळ्या रंगाचा स्कर्ट घातला होता. एकूण काय? तर अॅनसन जर प्रश्न असेल तर मेग बारलो त्याचं उत्तर होती.

‘गुड आफ्टरनून’ मेग म्हणाली. तिला पाहता क्षणीच त्याचं हृदय धडधडू लागलं होतं. ‘आपल्या कामापुरता विचार कर गधड्या’, असं त्यानं आपल्या ओढाळ मनाला बजावलं. अन् एअर होस्टेससारखं विकतचं हास्य चेहऱ्यावर

पसरवीत, सराईत सेल्समनचा पवित्रा घेत, अॅनसननं तिचं अभिवादन, थोडं वाकून स्वीकारलं अन् म्हणाला,

‘मिसेस बारलो, माझं नाव अॅनसन. मी नॅशनल विमा कंपनीचा प्रतिनिधी आहे. आज आपल्या निमंत्रणपत्राप्रमाणे मी भेटायला आलो आहे.’

‘अच्छा. तुम्ही विमा कंपनीकडून आलात. या 5 आत या.’ मेगे

‘धन्यवाद.’ म्हणत अॅनसन, मेगच्या पाठोपाठ ड्रॉइंगरूममध्ये आला.

ड्रॉइंगरूम सुरेख सजवली होती. कोपन्यात एक सोफा होता. दुसऱ्या कोपन्यात एक टेबल व त्यावर एक टाईपरायटर ठेवलेला होता. अर्धवट टाईप केलेले कागद इकडे तिकडे पसरले होते. जवळच एक जाडजूड डिक्शनरी विसावली होती. ‘फायर प्लेस’ मध्ये मंद आग होती. यामुळे वातावरण उबदार वाटत होतं.

या ड्रॉइंगरूममधली प्रत्येक वस्तू सुंदर दिसत होती, हे जरी खरं असलं तरी त्यावर धुळीचा खकाणा पसरला होता. यावरून अॅनसननं अंदाज केला की, मेग बारलोला स्वच्छतेची आवड एक तर कमी असेल किंवा ती आळशी तरी असावी. सर्वत्र धुळीचा थर पसरलेला पाहून त्याला आश्चर्य वाटलं.

अॅनसन खिडकीतून बाहेर बागेकडे पाहात म्हणाला,

‘तुम्ही फुलवलेली बाग खूपच सुंदर आहे. अप्रतिम आहे. तुम्हाला खूपच अभिमान वाटत असेल. हो ना?’

‘हे कर्तृत्व माझ्या नवऱ्याचं आहे. त्याला खूपच आवड आहे फुलांची. विशेषतः गुलाबाच्या जेवढ्या म्हणून जाती असतील, तेवढ्या शोधून आणून त्यांना हा बगिचा तयार केला आहे. घरातल्यापेक्षा त्याचा वेळ बागेतच जास्त खर्च होतो.’

‘काहींना मुलांपेक्षा फुलांवर प्रेम करणं अधिक आवडतं.’

अॅनसनच्या या वाक्यावर मेग किंचित हसली. अॅनसननं तिला विचारलं,

‘बागवानी हा त्याचा व्यवसाय आहे का? म्हणजे फुलं शोरूममध्ये ठेवून विकणं, असं मला विचारायचं आहे.’

‘अजून तरी त्याच्या आवडीला व्यवसायाचं स्वरूप आलेलं नाही. परंतु तो एक उत्तम फ्लॉवरीस्ट. पुष्प निष्णात आहे. अन् याच छंदातून त्याला पुढे नाव कमवायचं आहे.’

‘यावेळी ते काय काम करतात?’

‘नोकरी करतात.’